

□ □ □ HERFSTZON □ □ □

DOOR AGNES MAAS—VAN DER MOER.

(Slot).

DIE winter was gezellig voor professor Waals. Judith had vastgesteld dat hij elken Zondag zou komen eten, en dan in de week werd hij nogeens opgebeld voor een thee-uurtje. Nooit ging hij buiten die dagen uit zichzelf er heen, altijd bang, dat hij teveel van haar goedheid zou vergen. Eén avond werd voor hem uitzonderlijk mooi. Judith belde hem 's middags op: „Komt u me gezelschap houden vanavond, vader moet uit, en anders zit ik zoo alleen. Tenminste als u niet werken moet.”

En hij trok weer zijn jaquette aan. Hij ging nooit anders. Zijn eerbiedige genegenheid wees met verontwaardiging het denkbeeld af, dat hij in een gewoon colbertje zou zitten in de kamer, waar zij, met haar wat ouderwetsche gereserveerdheid zat, die zoo afweek van de vrijgevochten houding van andere moderne vrouwen.

Hij had zelfs handig zijn das leeren strikken, en was daar heimelijk een beetje trotsch op, voelde zich door die handigheid jonger, meer man van de wereld.

Hij ging, liep langs een bloemenwinkel en kocht er een paar orchidéetjes. En toen stapte hij aarzelend ook nog bij een banketbakker binnen, en terwijl hij daar hulpeloos en hopeloos-stamelend iets duidelijk trachtte te maken van wat hij wilde: „iets zoets.... iets met chocola.... nee, geen plak, nee, kleine dingen.... eh....” straalde plotseling zijn gezicht op bij het verlossende woord van de juffrouw: „U bedoelt bonbons,” omdat hij nu heel zeker wist, dat hij voortaan in iederen lekkerswinkel zou kunnen binnenstappen, met de zekerheid: ik moet bonbons hebben, bonbons voor Judith.

„Hoeveel?” vroeg de juffrouw. Kordaat sloeg hij er ineens een slag in: „twee pond.”

De juffrouw keek scheef naar hem, en woog, en pakte alles in een kartonnen doos.

En voor het eerst zag hij toen Judiths onbeheerschten lach, waar elk weemoedswaas aan verloren was, den lach van kinderlijk-blijde uitbundigheid, dien schaterlach, omdat ze hem in gedachten in den lekkerswinkel zijn vracht bonbons in ontvangst zag nemen.

„O goeierd,” zei ze: „lieve goeierd!”

Ze zaten samen bij den haard, en hij zag, hoe ze als een heel jong ding, werkelijk genoot van zijn fijne bonbons. En de vreugde brak in hem open, omdat hij haar met iets plezier had kunnen doen.